

NỢ ĐỜI

Được tin mày ra báo
Lòng nao nao thấy buồn
Cái thằng đây nghiệp chường
Chưa dứt nợ văn chương

Chỗ giang hồ điên đảo
Mày ngựa nã chân bon
Cối gió tanh mưa máu
Mày nhung giáp đã mòn

Ôi một thời tuổi trẻ
Áo phanh ngực xuống đường
Yêu người dưng kẻ lạ
Yêu bất kể tang thương

Nhớ không T. quán nhỏ
Đêm cà phê đậm đen
Đêm Sài gòn mắt đỏ
Sách vở nghiệp ưu phiền

Thấy không T. chữ nghĩa
Một ngày một héo hon
Qua lòng người, cảm địa
Ôi chữ nghĩa cô đơn

Thấy không T. đất chết
Những mộng vỡ tan hoang
Kẻ sĩ nằm chết rạ
Khô quắt lớp da vàng

Quê hương giờ xa cái
Mày đứt ruột nhớ thương
Có tiếng nào vọng lại
Chẳng phải tiếng đoạ trường

Những xác người xuôi ngược
Miệng ngậm trái bồ hòn
Làm sao mày nói được
Nổi tức ghen từng cơn

Ở đây đời lụn bại
Tuổi tác mọc chên vênh
Thơ sâu như cỏ dại
Che kín mấy tầng quên

Ở đây thề đã lỗi
Tuổi tác cũng lụn tàn
Thơ buồn như cỏ rối
Phơ phất bãi chiều hoang

Được tin mày viết lại
Lệ nổi chữ hàng hàng
Ngẫm một đời oan trái
Còn bút mực cưu mang

Tại sao mày cứ viết
Từng đêm máu kiệt cùng
Vết cạn lòng tận tuyệt
Rồi bỗng chốc, hư không !

Tao thương mày thơ dại
Thương chữ nghĩa tội tình
Muốn khuyên mày, sao ngại
Tao giống mày như in .